

Arrest

nr. 120 899 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 12 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 mei 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 maart 2008 bij de Belgische ambassade te Kiev een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D). Dit visum werd van ambtswege afgeleverd op 7 maart 2008.

1.2. Op 24 oktober 2012 legde verzoekster een aankomstverklaring af. Verzoekster verklaarde in België te zijn aangekomen op 19 oktober 2012 en werd toegelaten tot verblijf tot 16 januari 2013.

1.3. Op 20 december 2012 legde verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af samen met J. V., van Belgische nationaliteit.

1.4. Verzoekster diende op 12 januari 2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op 6 mei 2013 een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing.

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn 1 haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

Foto's: betrokkene legt in totaal 24 foto 's voor. Deze foto 's zijn niet digitaal van aard, en niet voorzien van een datum. Aangezien de foto 's niet digitaal van aard zijn en dus niet voorzien zijn van een datum kunnen deze foto's niet getoetst worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid. Daarenboven zijn deze voorgelegde foto 's ook nog eens zeer onduidelijk op sommige foto 's is zelfs weinig tot niets te zien.

Vliegtuigtickets: deze vliegtuigtickets dateren van 21 januari 2012. Betrokkene hebben elkaar wel verschillende keren gezien, maar deze ontmoetingen bevatten in totaal geen 45 dagen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen...“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Schending van artikel 40ter Vw; schending van artikel 8 EVRM; miskennis van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Verzoekster heeft op 12 januari 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in toepassing van artikel 40ter Vw ingediend. Op diezelfde dag werd aan verzoekster een bijlage 19ter afgeleverd, waarin verzoekster verzocht wordt bijkomende documenten voor te leggen:

“bewijzen duurzame relatie (dit wil zeggen dat moet aangetoond worden dat de partners gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond OF elkaar minstens 1 jaar kennen en regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag 3x ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer bedragen OF een gemeenschappelijk kind hebben); bewijs bestaansmiddelen van de Belg; bewijs huisvesting van de Belg; bewijs ziekteverzekering van de Belg en de aanvrager”.

Verzoekster en de heer JV kennen elkaar reeds ruim één jaar. Op datum van de aanvraag van verzoekster kenden zij elkaar precies één jaar. Verzoekster heeft foto's voorgelegd, alsook vliegtuigtickets waaruit zowel blijkt dat zij elkaar minstens 1 jaar kennen en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag hebben ontmoet. In de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt dat verzoekster niet heeft aangetoond haar partner reeds meer dan 2 jaar te kennen. Echter, uit de informatie die eerder aan verzoekster werd overgemaakt, leek het bewijs van 1 jaar kennis voldoende te zijn. Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285). Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenfinding. Gelet op de informatie die op de bijlage 19ter werd vermeld, dat zij dienden aan te tonen dat zij elkaar minstens 1 jaar kennen, mochten verzoekster en de heer JV ter goeder trouw ervan uit dat hun situatie in aanmerking kwam om toepassing te maken van artikel 40ter Vw. Daarnaast dient vastgesteld te worden dat tegenpartij de neergelegde foto's zeer onduidelijk acht en erop wijst dat de foto's niet gedateerd zijn. Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Minstens had verwerende partij een inspanning moeten doen verzoekster er op attent te maken dat zij meer duidelijke én gedateerde foto's wensen. Daarnaast

wensen verzoekster en de heer JV de aandacht te vestigen dat zij wettelijk samenwonen én dat zij in blijde verwachting zijn van hun eerste kindje. De vermoedelijke bevallingsdatum is 9 januari 2014 (zie bijlage, stuk 3). Verzoekster en de heer JV vormen aldus onbetwistbaar een gezinscel. De weigering van het verblijf van meer dan drie maanden dreigt dan ook artikel 8 E.V.R.M., die het recht op familie- en gezinsleven waarborgt, te schenden. Het is een vaststaand gegeven dat de wetgever een zekere bescherming heeft willen bieden aan de gezinscel. Verzoekster vormt onbetwistbaar een gezin met haar Belgische partner. Verzoekster werd voorlopig gemachtigd tot verblijf, bouwt hier op legale wijze haar gezinsleven uit en krijgt uiteindelijk te horen dat zij haar gezinsleven dient stop te zetten. Verzoekster - en haar ongeboren kind - dreigt voor onbepaalde duur gescheiden te worden van haar partner. Een inmenging in het recht op familie- en gezinsleven is enkel toegestaan 'in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen' (artikel 8, lid 2 E.V.R.M.). In de bestreden beslissing wordt het recht op familie- en gezinsleven van de verzoekende partij NIET in overweging genomen. Tegenpartij laat na te motiveren op grond van welke redenen een inmenging in het recht op familie- en gezinsleven in hoofde van verzoekster toegestaan zou zijn. Binnen enkele maanden hebben verzoekster en haar Belgische partner een gemeenschappelijk kind. Het Kinderrechtenverdrag dient gerespecteerd te worden. Zo kan verwezen worden naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag waarin wordt gesteld dat bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind de eerste overweging vormt. Daarnaast kan gewezen worden op artikel 9 waarbij aan de verdragstaten wordt opgedragen kinderen niet van hun ouders te scheiden tegen hun wil. Nu reeds dient rekening gehouden te worden met de rechten van het ongeboren kindje."

2.1.2. Verzoekster betoogt dat uit de voorgelegde foto's en vliegtickets blijkt dat zij en haar partner elkaar minstens één jaar kennen en elkaar voorafgaand aan de aanvraag hebben ontmoet.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Het evenredigheidsbeginsel eist dat er een redelijke verhouding moet bestaan tussen het doel en de daartoe aangewende middelen. In het kader van het administratief recht heeft de term evenredigheidsbeginsel betrekking op de vereiste dat er een evenwichtige belangenafweging door de overheid moet plaatsvinden. De overheid moet bij haar optreden, beleidsmatig en *in concreto*, zorgvuldig nagaan welke maatregelen het meest passend zijn om de gewenste doelstellingen te bereiken. Daarbij mogen de nadelige gevolgen van de maatregelen voor belanghebbenden niet onevenredig in verhouding staan tot het nagestreefde doel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster naar aanleiding van haar aanvraag werd verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 12 april 2013 de volgende bewijzen over te leggen:

"-bewijzen duurzame relatie (dit wil zeggen dat moet aangetoond worden dat de partners gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond OF elkaar minstens 1 jaar kennen en regelmatig telefonisch via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag 3x ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer bedragen OF een gemeenschappelijk kind hebben);

-bewijs bestaansmiddelen van de Belg;

-bewijs huisvesting van de Belg;

-bewijs ziekteverzekering van de Belg en de aanvrager."

De verwerende partij laat in de nota gelden dat het feit dat aan verzoekster zou zijn gevraagd om bewijzen voor te leggen van het feit dat zij en haar partner elkaar 1 jaar kennen, duidelijk een materiële misslag betreft, die niet kan leiden tot nietigheid van de bestreden beslissing.

Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in, als partner duurzame relatie, waarin uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de aanvraag wordt ingediend op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;*
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen."*

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat de bepalingen van voormeld artikel, en met name de vereiste dat zij het bewijs diende te leveren dat zij en haar partner elkaar minstens twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, op haar niet van toepassing zouden zijn.

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekster er niet in slaagt aan de hand de voorgelegde stukken het bewijs te leveren dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om de door verzoekster voorgelegde foto's niet te aanvaarden als een bewijs gelet op het feit dat de door verzoekster voorgelegde foto's niet digitaal gedateerd zijn en dus ook niet op hun authenticiteit kunnen worden getoetst.

Verzoekster kan niet gevolgd worden in het betoog dat de gemachtigde van de staatssecretaris een inspanning had moeten doen om verzoekster erop attent te maken meer duidelijke en gedateerde foto's over te maken. Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervullen en te actualiseren.

Verzoekster gaat er in haar kritiek aan voorbij dat zij niet alleen het bewijs diende te leveren van het feit dat zij elkaar minstens twee jaar kennen, maar tevens dat zij regelmatig telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag driemaal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer bedragen.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om het door verzoekster voorgelegde vliegticket niet te aanvaarden als een bewijs dat verzoekster en haar partner ontmoetingen van totaal 45 dagen hebben gehad.

Verzoekster beoogt middels de uiteenzetting bij haar eerste middel kennelijk een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. RvS 17 januari 2007, nr. 166.820).

Voorts betoogt verzoekster dat zij een gezin vormt met haar partner en dat zij hun eerste kind verwachten. De vermoedelijke bevallingsdatum zou zijn voorzien op 9 januari 2014.

Vooreerst merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoekster zwanger zou zijn niet aan de gemachtigde ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze daarmee geen rekening heeft kunnen houden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij van mening is dat artikel 8 van het EVRM zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 van het EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoekster heeft voor de eerste keer om toelating tot verblijf verzocht. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. *In casu* dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoekster niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekster beperkt zich tot de bewering dat zij hier op grond van haar relatie zou moeten worden gemachtigd tot verblijf.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hii geen onderdaan is. binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om -de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt inderdaad aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied

vermag te verblijven (cf. VAN DE PUTTE, M., "Straatsburg gaat vreemd. De vreemdeling in de jurisprudentie van de Straatsburgse organen", T. V.R. 1994, (3), 12).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 1992, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

De verwerping van verzoeksters aanvraag heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekster van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook RvS 4 mei 2007, nr.170.806).

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoekster tot slot gewag maakt van een schending van de artikelen 3 en 9 van het IVRK, stelt zich de vraag welk belang verzoekster hierbij heeft, nu de vordering niet namens het kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131).

Verder laat de Raad gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoekster zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook RvS 31 oktober 2001, nr. 100.509). Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervolledigen noodzakelijk is. De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

"Inbreuk op artikel 52, §4, lid 5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet; schending van het motiveringsbeginsel, in het bijzonder van de formele motiveringsplicht overeenkomstig artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De bestreden beslissing houdt tevens een bevel in om het grondgebied te verlaten. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld: "Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen." Er wordt echter geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel. Artikel 52, §4, lid 5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (verder Vreemdelingenbesluit) klinkt als volgt: "Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. ..." Hieruit blijkt dat er in hoofde van verwerende partij een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid bestaat. Verwerende partij heeft nagelaten het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren, hoewel de discretionaire bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 52, §4, lid 5 van het Vreemdelingenbesluit dit vereist. (...). De vernietiging van de bestreden beslissing wegens schending van de formele motiveringsplicht dringt zich dan ook op."

2.2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de bestreden beslissing van 6 mei 2013 wordt respectievelijk toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit.

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.2.3. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom de verwerende partij heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Deze bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen de verwerende partij heeft beslist aan een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

2.2.4. Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoekster in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (*cf.* RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is gegrond.

3. Het beroep tegen de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in zoverre deze betrekking heeft op de beslissing van 5 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 mei 2013 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC